

CARL BJÖREMAN:

Kommentar till Landerholms inlägg

Min artikel i nr 6/92 fanns bland annat följande slutsatser:

a) Moderaterna har slopat invasionsförsvaret, utom när det gäller gränsinvasion i norr.

Henrik Landerholm är tvetydig i sitt svar. Han skriver *dels* att ett fullskaligt invasionsförsvaret inte behövs i dag, *dels* att det kommer att finnas i och med försvarsbeslutet (FB 92): invasionsförsvaret står inte och faller med att fem brigader försvinner.

Av dessa två motstridiga teser är den första realistisk. Den ger stöd för min lösning med en stark differentiering av krigsorganisationens beredskap. Men det betyder därmed krav på handlingsfrihet och återtagningsförmåga. Henrik Landerholm betonar nu, tydligare än tidigare *behovet* av detta men underskattar fortfarande väsentliga *förutsättningar* för att nå syftet.

Den andra tesen innebär att Henrik Landerholm fallit offer för höggradigt önsketänkande. ÖB 93, där ÖB verkligen tänjer på sig för att göra det bästa möjliga av FB 92, visar att vi bara klarar *en* invasionsriktning. Det gäller att gissa rätt — och att bemästra utbildnings- och transportproblem som varken Henrik Landerholm eller någon annan vågat se i vitögat (skånska förband fram i tid i stridsdugligt skick till Övre Norrland, eller tvärtom).

Henrik Landerholm är oklar om min slutsats a) och vederlägger den inte.

b) Moderaterna sänkte sin ambitions-

nivå först efter valet. Nej, skriver Henrik Landerholm, det skedde redan vid stämman 1990. Men hur fördes det budskapet ut? Det har uppenbarligen inte nått ens författarna av de skrifter och artiklar jag hänvisade till i min artikel, ej heller moderaterna i Skåne med riksdagsmännen Wiggo Komstedt och Bo Lundgren i spetsen. De gick i en rapport i april 1991 och i valrörelsen ut med krav på ett starkt skånskt försvar, utan någon ambitions-sänkning. Henrik Landerholm bekräftar indirekt, genom sin svaga argumentering, min slutsats b).

c) Den moderate försvarsministern genomför den gamla (s)-regeringens försvarspolitik.

Nej, skriver Henrik Landerholm, försvarsministern har i stället röjt i (s) efterlämnade "rättbo". Men hur kan det då komma sig att han ord för ord övertog (s) uppgifter till försvarsmakten? Det är ett centralt styrinstrument.

Henrik Landerholm lyckas inte heller argumentera mot min slutsats c). Innebörden av detta är det mest allvarliga. Om Henrik Landerholms rapport är representativ finns det ingen genomtänkt moderat försvarspolitik, som kan stå emot (s) konsekventa nedrustningslinje. När FB 92:s ekonomiska ram, ihålig från början och hotad av krispaketet, inom kort spricker är det risk att (s) förslag vinner, vilket betyder högst 13 brigader och ytterligare försämrad återtagningsförmåga.